

ledes: „Fra Hølstebro, forbi Ringkjøbing og Varde til Havnen ved Esbjerg.“ Men hvor ligger da denne Havn ved Esbjerg? Ja, vi vide Alle, at der ingen Havn er der, at der endnu ikke er kjørt en Steen til den, ikke nedrammet en Væl, ja, hvad mere er, at denne Havn endnu ikke engang er særbig paa Papiret; thi Skæbnen vil jo, at den næste Sag paa Dagsordenen netop er første Behandling af Forslaget om Anlæggelsen af en Havn ved Esbjerg. Der maatte da være overordentlig vægtige Grunde tilstede for at retfærdiggjøre en saadan Sælsødighed som den, vi her møde. Hvad i al Verden er det, der har bevæget til med en saadan Hast at ville fastslaae, at en Bane fra Ost og en anden Bane fra Nord skulle mødes ved en Havn, som endnu ikke er særbig paa Papiret? Jeg kan forestille mig, at man her vilde svare mig: Jo, nu er Stemningen for Jernbaneanlæg gunstig; nu er der Udsetelse til ved en Lov at kunne slaae fast, at disse Baner skulle anlægges, og nu bør vi derfor gribe Dieblivet til at slaae det fast. Men saa siger jeg: Der som de Herrer have tænkt sig dette, saa maa Finantsministerens Foredrag igaar have virket som et kjølende Pulver paa dem, thi han sagde os med rene og klare Ord, hvormed det betyder at fastslaae dette i den her foreslaaede Lov. Det betyder, at saafremt Omstændighederne maatte gøre det saa, at Pengene dertil kunne bevilges ved de følgende Finantslove, saa vilde disse Baner blive byggede, men ellers selvfølgelig ikke; ellers vilde den foreslaaede Lovs Ord altsaa blive et tomt Ord. Der vil derfor, saavidt jeg skjønner, Intet opnåes ved nu at tage denne Bestemmelse. Skalbe Stemningen for Jernbaneanlæg virkelig forandre sig — jeg troer ikke, at der er Grund til at frygte derfor —, saa vil Følgen jo nemlig blive den, at Pengene alligevel ikke vilde blive bevilgede ved de følgende Finantslove, og saa opnaaer man Intet. Man kunde sige, at det jo saa i alt Fald er ligegyldigt. Nei, det er for mig ikke ligegyldigt, og det af flere Grunde. For det Første viser man en Mistillid til sin egen Sag, naar man med et saadant Hastværk som det, der her finder Sted, søger at styde en Sag frem, som dog ikke i Virkeligheden vil blive fremmet ved, hvad man

saaledes beslutter. For det Andet er det, saavidt jeg kan skjønne, ikke ganske uden Grund, naar man taler om den Forskjel, der er paa, om der ved en Lov som den her foreslaaede stilles en meget betydelig Udstedelse af Statsobligationer i Udsetelse, eller man begrænses sig til et mindre Beløb, thi det er jo bekjendt, at baade det sjællandske Jernbaneselskab og Kjøbenhavns Commune vilde blive Concurrenter ved Salget af Obligationer i den nærmeste Tid, og det er ikke Smaasummer. Jeg troer altsaa, at det heller ikke i saa Henseende er forsvarligt at tage den omhandlede Beslutning. Men der er derhos et tredje Moment, som for mig har en endnu større Betydning. Vi have ikke altid lutter glædelige Erfaringer at paavise med Hensyn til vore Havneanlæg. Ikke langt Sønden for det Sted, hvor man nu tænker paa at bygge en Havn, ligger der en anden Havn, som har den fornødne Dybde, men som mangler en væsentlig Betingelse, nemlig den, at man kan komme ind i den fra Søfiden, idet der lægger sig en Barre udenfor den, over hvilken man ikke er istand til at komme. Jeg vil nu meget ønske, at de ondt varslende Nøster, der lade sig høre om Graabys Lunefuldhed, maae blive gjort tilskamme; jeg vil ret meget ønske det, thi det Formaal, som her foreligger, er et Forsøg værdt, og det, som vi tænke paa at opnaa ved Anlæg af Havnen ved Esbjerg, er i mere end blot finantsiel og commercial Henseende af største Betydning. Det er derfor ogsaa et Forsøg, som efter min Overbevisning maa og bør gjøres, og indvender Noget, at Beføstningerne derved ere store, saa svarer jeg, at Formaalet ogsaa er stort. Men mere end et Forsøg er det dog endnu ikke. Er det da nu, mine Herrer, betimeligt og besindigt at ville føre to Jernbaner til det Punkt, hvor Havnen skal ligge, naar man endnu ikke har større Sikkerhed for, at der kan blive en mere brugbar Havn end den, der i dette Dieblit er tilstede. Gaaer man ikke aabenbar udenfor Besindighedens Grændse, naar man vil bygge Baner under Hensyn til en Plan, som er saa usikker, og aabner man ikke en Fare for i høi Grad at stabe de Egne, som man vil gavne ved disse Jernbaner, ved at give dem to Jernbaner, som kun anlægges,